

Winter

Klas 2b maakt eigen krant

De tweede klas op de Monteverdi heeft mogen ervaren hoeveel werk het is om een schoolkrant te maken. De 'Klassekrant' kwam in januari uit. "Wat waren de kinderen trots op hun eigen werk!", laat juf Liselore weten. Het idee kwam begin dit schooljaar van Monique, moeder van Jimmy. Onder haar leiding hebben de kinderen wekelijks gewerkt aan allerlei opdrachten. Ze hebben geschreven over de jaarfeesten van dit najaar, over het uitstapje naar de kinderboerderij, er zijn moppen geschreven en mooie kerstwensen. Ook de illustraties hebben de leerlingen zelf verzorgd. Monique heeft van al deze bijdragen een prachtige krant gemaakt, te bekijken [op onze website](#) (pdf). "Het lezen van hun eigen krant was een feestje en maakt mij een hele trotse juf!"

Middelbare vrijeschool stap dichterbij

Katja en Walenka, een van de initiatiefnemers van de Almeerse middelbare vrijeschool, hebben gesprekken gevoerd met de Onderwijsinspectie. "We kregen best pittige vragen", vertelt Katja. De gesprekken zijn een belangrijke stap om goedkeuring te krijgen van de minister om de school te mogen oprichten. Gelukkig werden ze ondersteund door Julian Nelissen, voorzitter toezichthoudend bestuur van onze school. De inspectie gaf ook goede tips om de aanvraag zo goed mogelijk te doen. Uiterlijk 1 juni horen we wat het besluit wordt. "We hebben er vertrouwen in!", laat Katja weten.

Leesbevordering op de Danslaan. Mooi om te zien dat de leeshoekjes op school ook echt worden gebruikt.

Vrijeschool Oosterwold krijgt eigen naambord

Na de zomervakantie zitten de kinderen op de locatie Danslaan officieel op de Vrijeschool Oosterwold. Al moet het gebouw er dan nog komen, het naambord is al in de maak. Meester Len gaat ermee aan de slag. Net zoals het bord van de Monteverdistraat is deze ook van acaciahout uit Frankrijk. "Ongeveer drie meter lang en 50mm dik!", laat meester Len weten. "Een flink stuk hout en knuppelhard."

In de winter regeert koning Winter

Op school zien we hem staan, gemaakt van vilt, op de seizoentafels, meestal gekleed in wit met lichtblauw en een lange witte baard, omgeven in een winterlandschap met sneeuw en ijs: Koning Winter.

In Nederland hoor je de meteorologen zijn naam ook weleens noemen. Als sneeuw of ijzelige omstandigheden zorgen voor een zware spits komt-ie ook even voorbij tijdens de file-informatie op de radio. Wat kunnen we vertellen over deze bijzondere verschijning?

Eigenlijk is over koning Winter niet zo heel veel te vinden. Hij lijkt wel wat op de Kerstman of Sint-Nicolaas, of eigenlijk nog meer op de verschijning die ze in Slavische landen 'grootvadertje vorst' noemen. In deze landen draagt hij een magische staf waarmee hij alles wat hij aanraakt kan bevroren. Hij woont ver van de bewoonde wereld in de taiga, dat zijn de koude en vochtige naalddouwen in het noorden. Hij heeft ook een kleindochter, Snegoerotsjka, in het Nederlands vertaald Sneeuwmaagd. Samen brengen ze op 31 december - net als bij ons op 5 december, cadeautjes - rond.

Olle's skitocht

Op vrijescholen wordt veel inspiratie gehaald uit het prentenboek [Olle's skitocht](#) [van Elsa Beskow](#). Daarin komt koning Winter ook voor. Olle trekt in de winter erop uit zijn ski's. In het besneeuwde bos maakt hij kennis met Oom Rijp en Vrouwtje Dooi. Vrouwtje Dooi wordt door Oom Rijp weggejaagd - de winter duurt nog lang en de sneeuw mag nog niet verdwijnen.

Daarna bereikt Olle het kasteel van koning Winter. Die is erg aardig voor Olle. Het jongetje mag rondkijken in het kasteel. Als hij later weer thuis is, laat Koning Winter de winter nog heel erg lang duren, zodat Olle

kan schaatsen en skiën. Vrouwtje Dooi komt aan het eind van het verhaal weer terug. Olle komt erachter dat zij het is, die de komst van de Lentefee mogelijk maakt.

*IJpegels in de baard van koning winter, klingelen zachtjes bij zijn winterwerk.
Hoor je het in de verte tinkelen?
Dan gaat hij rond en maakt het ijs heel sterk.*

Op school zingen de kinderen in deze tijd liedjes [zoals deze](#) en lezen ze verhalen over de winter. Ze maken prachtige werkjes, zoals sneeuwvlokken en sneeuwklompjes. Ook als de temperatuur beneden het vriespunt daalt, spelen en wandelen de kinderen buiten, zodat ze de kans krijgen om de warmte maar ook de kou te kunnen ervaren, de wind en de regen, maar ook de zon en sneeuw. Er wordt samen gekeken naar wat er in de natuur gebeurt.

Nog even en dan komt het licht en warmte terug. De zon begint na lange wintermaanden weer hoger te stijgen en de dagen worden lichter. De eerste bodes van de lente laten zich zien en de aarde begint weer uit te ademen.

Baard van ijshaar

copyright // Ronaldhuizer (via Wikipedia)

De baard van Koning Winter wordt ook wel IJshaar genoemd. IJshaar bestaat echt: het is een zeldzaam natuurlijk verschijnsel en ziet eruit als een haarachtige, wollige ijsstructuur. Pas in de jaren tachtig werd bekend hoe het ontstond: het ontstaat op dood hout als de luchttemperatuur even onder het vriespunt ligt. Bij de stofwisseling van de schimmels in het hout komt water vrij dat door zeer kleine openingen in het hout naar buiten wordt geperst. Dit naar buiten geperste water bevriest tot een wonderlijke haarachtige structuur. Het is zeer kwetsbaar en smelt na aanraking direct weg. En als ijshaar aan zonlicht wordt blootgesteld, zal het ook snel smelten...

Beste ouders,

De krokussen komen langzaam op vanuit de koude harde grond en geven na lange tijd weer kleur aan de wereld om ons heen. Zo'n zacht bloemetje vol kracht en kleur. Allemaal aspecten waarnaar ik verlang in de winter en passend zijn bij de eerste

tekenen van het voorjaar waarin het leven weer ontluikt. We keren vol goede moed weer naar buiten en gaan aan de slag met nieuwe ideeën.

De afgelopen weken stonden in het teken van het evalueren van ons onderwijs. Het voelt heel natuurlijk om in deze tijd na te denken over wat er in de kinderen groeit, tot bloei komt en kleur geeft.

De leraren kijken op de studiedagen voor de 'krokus'vakantie samen terug op het afgelopen half jaar. We creëren tussentijd om goed uit én in te zoomen, met elkaar mee te kijken in wat we hebben ontdekt en bieden we elkaar nieuwe inzichten en kunstzinnige inspiraties. We zingen samen om onze stemmen te verbinden, we koken voor elkaar waardoor we ons voeden met

nieuwe geuren en smaken. De regenboogspelletjes bieden voor de afwisseling heerlijk veel plezier en verbinding. Daarnaast nemen we de data van de opbrengsten in breedste zin van het woord mee in deze twee dagen.

We werken met ons hart, hoofd en handen en laten daarin onze eigen kleurrijke krokussen opkomen. Eigenlijk gaan de juffen en meesters gewoon twee dagen naar school, zegt mijn dochter!

Wij wensen jullie allemaal een heerlijke krokusvakantie vol levenskrachtige nieuwe ideeën!

Marjanne van der Stok Directeur Vrijeschool Almere

Tijdens deze ouderavond hebben we de ontwikkeling van het kind vanuit drieledigheid bekeken. Vanuit het willen, het voelen en het denken. Op deze drie gebieden vindt er een enorme groei plaats en komt de ontwikkeling op een bepaald moment samen tot leerrijpheid. Het gaat dan voornamelijk over het 'leren' terughouden.

Het terughouden van de beweging, de impulsen, zodat het kind niet op alles om zich heen reageert. Het terughouden van de sociale beweging en het rekening leren houden met de ander, daardoor minder egocentrisch te zijn. En als laatste het

Wanneer is een kind leerrijp?

Vorige week gaf Anne Jetten, docent kleuterpedagogiek aan de vrijeschoolpabo in Leiden, een thema-avond op de Lierstraat over leerrijpheid. Ze nam ons mee in de ontwikkeling van het kind in de eerste zeven jaar.

terughouden van het magische associatieve denken, waardoor je een beeld leert stilzetten en de instructie kunt oppakken en je denken bewust kunt inzetten in klas 1.

Onderweg hebben we allerlei ontwikkelingen van het jonge kind aangestipt en met elkaar verkend op welke wijze we als opvoeder kunnen ondersteunen door het goede voorbeeld te geven en het jonge kind de ruimte te geven tot ontplooiing.

We kunnen het plantje niet sneller laten groeien door eraan te trekken.

De klassen 3a en 3b hebben een workshop staal smelten en smeden gekregen van een echte smid. Dit hoort bij de periode van de oude ambachten.

Het leren beheersen van de wil bij het jonge kind

Kleuters kunnen soms nogal dwingend zijn. "Ik wil!" of: "Ik wil niet". In de kleuterklassen van de vrijeschool willen we graag deze 'wil' van de kinderen opvoeden. Maar hoe doe je dat? Leanne Goddiijn is juf van kleuterklas 3b en legt uit hoe nabootsing, gewoontevorming, eerbied en fantasie daar een rol in spelen.

Als leerkrachten willen we kinderen graag meenemen in onze klassengewoontes en liefdevol opnemen in de klas. We werken aan verbinding en voeden ze op: zo zijn onze manieren. Maar ook nodigen we ze uit om zelf met oplossingen en ideeën te komen over hoe we fijn met elkaar kunnen spelen en werken.

Rudolf Steiner vond het belangrijk dat onderwijs gezondmakend was. Het leren beheersen van de wil vormt daar een belangrijk onderdeel van. Wat dan met 'de wil' wordt bedoeld, is ook heel specifiek omschreven. Hiervoor kan je bijvoorbeeld het boek 'Theosofie' lezen, waarin dit mooi wordt uitgewerkt. Wanneer we vanuit het Ik meester worden over ons denken, voelen en willen, kunnen we als volwassen mens de verantwoordelijkheid dragen voor een goed leven voor onszelf en anderen.

Als we de wil willen opvoeden, worden er binnen de antroposofie een aantal 'helpers' omschreven. Dat zijn: nabootsing, gewoonte, eerbied en fantasie. Wanneer we ons bewust bezighouden met deze gebieden in ons dagelijks leven en omgang met de kinderen, kunnen ze helpen om de kinderen zelfregulering te laten ontwikkelen op het wilsgebied.

Nabootsing

In de kleuterklas van de vrijeschool neemt het vrije spel een belangrijke plek in. Niet alleen omdat kinderen hier zo goed hun sociale vaardigheden in kunnen oefenen, maar ook omdat het een stukje verwerking met zich meebrengt van wat de kinderen in hun ziel hebben opgenomen in hun dagelijkse leven. Als juf zie je de papa's en mama's terug die worden nagebootst aan de hand van poppen die worden verzorgd of vlijtig timmerwerk in de bouwhoek. En dat wat ze aan liedjes of beelden hebben gehoord en gezien, komt er allemaal weer uit via hun spel. En dan niet alleen wat ze de mensen om hen heen hebben zien doen, maar ook hoe ze dat doen. Daarnaast worden de gewoontes van juf en meester graag nagebootst door de kinderen. Door deze verwerking verbinden de kinderen

zich met hun omgeving, doorleven ze wat zij hebben gezien. Daarom omringen we de kinderen graag met zinvolle beelden. We gaan bijvoorbeeld even breien in de stoel, wanneer zij spelen. Zo kunnen wij hen zien, houden verbinding en sturen, en geven ook het beeld van iets maken met mooi materiaal. Wij willen graag een waarachtig voorbeeld voor ze zijn en het is altijd goed om erover na te denken: ben ik nu 'nabootsingswaardig' voor de kinderen?

Gewoonte

Het uitleggen van 'zo zijn onze manieren' kan helpen bij het vormgeven van de minigemeenschap die een klas eigenlijk ook is. Zo zijn er overtuigingen die steeds weer terugkomen, maar ook kunnen klassen verschillen in welke omgangsvormen bij ze passen. Binnen de gewoontes komt een stukje cultuur en opvoeding tot uiting. Het kan een kind het gevoel van vertrouwdheid en veiligheid geven. Hoe de dingen gaan is bekend, en met dit weten komt een stukje rust en verbinding. Door de gewoontes in een klas hoeft het kind niet over alle handelingen na te denken, maar mag mee 'stromen' vanuit een opgebouwde groepsherinnering. Dit is opgeslagen in een gezamenlijk stukje geheugen. Vanuit de antroposofie wordt gezegd dat dit is opgenomen op etherisch niveau, in het etherlijf. Gewoontes hebben we nodig, we kunnen niet over alle handelingen bewust nadenken. Een slechte gewoonte heeft vaak herhaling en veel doorzettingsvermogen nodig om te kunnen veranderen. Door goede gewoontes geven we de kinderen een mooie basis mee voor hun latere leven, waarin zij later kunnen gaan kiezen wat ze behouden of waar ze afstand van willen nemen.

De antroposofie gaat ervan uit dat ieder mens in totaal vier ontwikkelingsstadia van zeven jaar doorloopt. In elk stadium wordt een nieuw deel van jezelf, een nieuw lichaam, als het ware geboren. Dit worden ook wel wezensdelen genoemd. In het eerste lichaam, het fysieke lichaam, is de wil nog een instinct dat verbonden is aan hoe je gebouwd bent. Dan volgt het etherlichaam dat het instinct eigen maakt: de wil is een drift geworden. Daarna komt het astraallichaam vrij en ontstaat er de begeerte. Als al deze wilsimpulsen vervolgens door het IK opgenomen wordt, ontstaat een wilsmotief dat ons handelen bepaalt.

Eerbied

Eerbied vindt zijn oorsprong in een moreel beleven. Het gaat er om met welke innerlijke aandacht je de dingen doet. We doen veel dingen in de kleuterklas graag met een reden. We willen zinvol bezig zijn. Door bewust te zijn van je eigen aandacht, kan je je handelingen verrijken met een liefdevol doorvoelen. We hebben respect voor elkaars grenzen, gaan met zorg met de spullen om, zijn bewust van ons eigen lijf. Eerbied helpt om niet zomaar ergens een schop tegen te geven, maar om de wereld om ons heen met respect en verwondering te ontvangen en tegemoet te treden. Wanneer we met advent in een donkere klas onze kaarsjes aansteken, wachten we op elkaar, zingen voor elkaar. De aandacht keert zich meer naar binnen en er is een sfeer van eerbied, eerbiedig zijn. Het mooie kaarsje, het prachtige licht, de rustgevende stilte. Het nodigt de kinderen uit zich op wilsgebied te beheersen en te verbinden met wat er in het hier en nu aangeboden wordt.

Fantasie

Ook op de afgelopen ouderavond (leerrijpheid op 14 februari) kwam een veel gehoorde vraag weer terug: "Mijn kind wil alles weten, hoe ga ik hier als opvoeder mee om?" Nu weten we inmiddels op de vrijeschool ook iets meer over hoogbegaafde kinderen, en dat hun toegang tot de wereld vooral via het denken komt. Zo worden zij geboren. We moeten hun honger naar informatie niet blokkeren, maar de interesse die zij hebben, kunnen we uitnodigen zich te verbinden met fysieke en emotionele ervaringen van het leven. Toch is het stellen van vragen van kinderen soms ook gewoon verwondering en volstaat een wedervraag: "Wat denk je zelf?" Of kan een antwoord vanuit de fantasie heel bevredigend zijn. "Ah, de muis heeft weer een hap uit de kaas (maan) genomen", en er dan hartelijk om lachen. Voor een kleuter is de wereld nog heel groot. Het is nog niet opgewassen tegen de problematieken van de volwassen wereld. Ze hoeven nog niet alles te weten,

ook omdat de wereld nog erg overweldigend kan zijn. Het kan ze angstig en onzeker maken. Het kennen van de wereld, kennis, is ook heel begrenzend. Door middel van fantasie kunnen we de wereld in beweging zetten. Ons denken wordt flexibel en we spreken het zelfscheppend vermogen aan. Om later een beetje levenskunstenaar te worden, niet alleen te leven vanuit regels en overtuigingen, maar om met nieuwe ideeën te kunnen komen, is fantasie een mooie voorbode om ons denken creatief en innovatief te maken.

Verder lezen?

Als je het leuk vindt om meer te lezen over dit onderwerp, duik dan vooral in een van onderstaande boeken. Maar natuurlijk is het niet alleen een kwestie van lezen, maar ook vooral een kwestie van doen.

Lianne Keller – Bakersprookjes

Hennie de Gans – Wiggermans – Nog een keer!

Edmond Schoorel - De eerste 7 jaar

Rudolf Steiner - Antroposofische menskunde

Rudolf Steiner – Theosofie

Valentin Wember – Wilsontwikkeling

Op zoek naar het goud in oude spullen

Zorgen om de wereld om ons heen. Een thema dat goed past bij de leeftijd van kinderen in de vijfde en zesde klas, vertelt meester Daniel van klas 6. Hij ging met de vijfde en zesde klas upcyclen. "Hopelijk hebben wij de kinderen geïnspireerd."

In de hogere klassen wordt de blik op de wereld steeds groter. Eerst kijken we vooral naar de directe omgeving van waar wij wonen en waar de school staat. Ik klas vier verruimen wij onze blik naar Nederland en in de vijfde en zesde klas Europa en de wereld. Daar hoort natuurlijk ook bij dat wij ons gaan verwonderen over dat wat er in de wereld is, om vanuit die verwondering te gaan zorgdragen voor de wereld om ons heen.

Upcyclen past helemaal binnen dit thema,

van afgedankte materialen iets mooiers en beters maken. We willen de wereld immers beter achterlaten dan we hem gekregen hebben. Daarom hebben wij met de klassen vijf en zes een workshop gevolgd bij een goudsmid die sieraden maakt van oude computeronderdelen. Die onderdelen moeten natuurlijk eerst 'geoogst' worden. Met veel plezier hebben we oude telefoons, laptops, en computers uit elkaar gehaald en allerlei verschillende onderdelen verkend en verzameld.

Uiteraard was het uit elkaar halen van de apparaten een leuke klus, met kleine schroevendraaiers en tangetjes gingen de kinderen aan de slag en natuurlijk hebben we ook gekeken naar de verschillende onderdelen in de computer en wat doet nou wat? Maar veel belangrijker was om

verder te kijken dan dat wat het is en na te denken over wat het kan worden. Even een andere kijk op de wereld. Door onze blik iets aan te passen werd een 'lensje' al snel onderdeel van een levensboom of een 'weerstand' onderdeel van een ring. Aangevuld met wat kralen die ook van oude kettingen kwamen ontstonden de mooiste dingen.

Een ontzettend leuk en creatief proces waarbij de mogelijkheden eindeloos leken en de verschillende kleine onderdelen bijna niet meer losgelaten konden worden. Hopelijk hebben wij de kinderen hiermee geïnspireerd om thuis zelf ook opzoek te gaan naar 'het goud' in oude spullen en creatief na te denken over hergebruik in de wereld om hen heen.

Pottenbakken en provincies zagen

De lerarenkamer op de Montiverdistraat is omgetoverd tot handvaardigheidslokaal. Er zijn nieuwe werkbanken, gutsen en vijlen. Karel heeft de werkbanken in elkaar gezet en de zesdeklassers hebben meteen hun handvaardigheid kunnen toepassen met het in elkaar zetten van de houten kasten. Elke groep heeft zijn eigen kast waar de kinderen hun waardevolle werkstukken op kunnen bergen.

Meester Len laat zien waar de klassen de afgelopen tijd mee bezig zijn geweest.

Landkaart, schaalpjes en lepels

De vierde klas begint aan de landkaart van Nederland. Elke provincie wordt dan met de figuurzaag uitgezaagd. In de vijfde klas worden houten schaalpjes met gutsen uitgehold en de zesde klas maakt lepels naar eigen ontwerp.

Pottenbakken

We hebben nu ook twee pottenbakdraaischijven waar elke kind een heel lesuur op heeft kunnen werken.

Het is heel fijn dat de kinderen nu niet meer naar de Lierstraat hoeven te lopen. Ze kunnen nu 6 maanden lang, op woensdag en donderdag, handvaardigheidles krijgen.

Na de voorjaarsvakantie kunnen de kinderen om de beurt twee lessen achter elkaar werken op de draaischijf.

Voor de landkaarten hebben ze de provincies uitgezaagd en daarna de bovenplaat op een tweede plaat vastgelijmd en geklemd. De provincies zijn daarna met zorg en geduld geschuurd, geveerd en met bijenwas en olie ingevet.

De kinderen op de Lierstraat hebben allemaal hun landkaarten, houten schaalpjes en lepels af.

Helga wil weten: wat inspireert jou in de opvoeding?

Een kind krijgen is een geschenk. Je kunt het louter biologisch bekijken en verklaren op een manier die we kennen uit onze schooltijd – over de bijtjes en de bloemetjes – maar het wonder van zwangerschap en geboorte is voor de meeste ouders vooral een hoogtepunt. Het krijgen van een kind met een beperking of aandoening plaatst opvoeden in een ander kader, al kunnen deze kinderen ons leven ook vaak verrijken en ons levenslessen leren die we anders niet zouden hebben geleerd.

Een kind verzorgen en opvoeden is naast een geschenk ook een levenstaak. Eén die we naar beste weten uitvoeren. Vaak met vallen en opstaan. In deze rubriek kijken we daarnaar vanuit antroposofische grondslag. Als opstart hiervan beantwoord ik twee vragen.

Wat verstaan we onder antroposofie?

Antroposofie komt van de Griekse woorden 'antropos' (mens) en 'sophie' (wijsheid). Het antroposofische mensbeeld gaat ervan uit dat elk mens bestaat uit een fysiek lichaam (materie), een levens lichaam (etherlichaam), een ziele lichaam (astraallichaam) en een sturend 'ik'. Dit noemen we het vierledig mensbeeld. Daarbij zijn er drie processen te onderscheiden: denken (hoofd), voelen (hart) en willen (handen).

Helga van Muijen werkte tot haar pensioen eind 2021 als IB'er op de Vrijeschool Almere. Ook verzorgde ze jarenlang de Vrije Mare. Op verzoek van deze schoolkrant is ze terug, met een eigen rubriek over opvoeding. Helga staat open voor suggesties. Wil je iets delen? Ben je benieuwd of de antroposofie een antwoord kan geven op een opvoed- of ontwikkelingsvraag? Stuur een mail naar vrijemare@vrijeschool-almere.nl

Het antroposofisch mensbeeld zal in deze rubriek nog vaker aan bod komen. De kern is dat als de wisselwerking tussen wat je denkt, voelt en wilt goed op elkaar is afgestemd, je op een gezonde manier kunt functioneren.

Wat verstaan we onder opvoeden?

Een kind is geen bezit. Kahlil Gibran ('de Profeet') zegt dat onze kinderen door ons komen maar niet van ons zijn. Ze zijn de kinderen van het leven zelf. Als ouders zijn wij de boogschutters die onze kinderen als pijlen de wereld insturen, met respect voor hun talenten en opdracht.

Met verwondering kun je zo kijken naar je eigen kinderen. Van hen heb ik ook geleerd dat bij opvoeden sprake is van wederkerigheid: kinderen voeden ook hun ouders op. Een kind opvoeden is ook jezelf opvoeden!

Wat verstaan we dan onder opvoeding? Op de website van onze school staat:

'Vrijeschool Almere wil een oefenplaats zijn voor kinderen om ze te helpen zicht te krijgen op hun persoonlijke levensvragen: wie wil ik zijn? Wat wil ik kunnen? Hoe wil ik in de wereld bestaan? Hoe ga ik daar mijn weg in vinden? Het ideaal van het vrijeschoolonderwijs is dat kinderen zich ontwikkelen tot vrije, zelfstandige mensen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid voor medemens en natuur.'

Sluit dat niet prachtig aan bij wat we als ouders voor ogen hebben? Dat ons gezin, ons huis een oefenplaats is voor deze jonge mens, om voor te bereiden op een eigen plek in deze wereld? Opvoeding is een ontwikkelingsweg om dit unieke mensenkind zich te laten ontplooiën en ze te helpen om langzaam in te groeien in de wereld van de volwassenen.

Rudolf Steiner zegt het zo: "Alles op zijn tijd: de vraag is niet wat de mens moet kunnen en weten teneinde zich in de bestaande sociale orde te kunnen inpassen, maar wel wat er in de aanleg van de mens aanwezig is en in hem ontwikkeld kan worden. Dan wordt het mogelijk dat de opgroeiende generatie aan de maatschappij steeds nieuwe krachten aanreikt. Dan zal in de samenleving steeds datgene tot ontwikkeling kunnen komen, wat de er binnentredende generatie van mensen in zich draagt..."

De eerste stap bij opvoeden is stilstaan bij jezelf: Wat inspireert jou? Wat heb je meegekregen vanuit je eigen opvoeding? Heb je als opvoeders dezelfde opvoedingstijl? Welke wensen heb jij voor je kind(eren) van waaruit jij jouw opvoeding vormgeeft? Delen is fijn! De volgende keer behandel ik de fase 0-7 jaar: 'de wereld is goed' en welke opvoedvragen daarbij kunnen spelen. Graag ontvangen we daarvoor ook jullie input!

Over een koning van duizend jaar en een draakje dat niet wil slapen

Suzanne Jansen is juf van klas 3a, maar ook coördinator van de schoolbibliotheek. Een rol die haar op het lijf is geschreven. In de Vrije Mare heeft ze een vaste rubriek met boekentips.

Mijn boekenberg

Als ik
een berg boeken had
dan vroeg ik de zee
en het bos en de stad
een plek rond mijn berg te zoeken
en de zee zei: oké

en het bos en de stad
die leek het wel wat
als ik 's avonds maar voorlas
tot er niemand meer op was
uit één van hun
lievelingsboeken

Nog een keer Emily Gravett

Vandaag wil ik
jullie vertellen
over een
prentenboek waar

ik laatst weer aan moest denken: 'Nog een keer' van Emily Gravett. Dit is een supergrappig boek over een draakje dat niet wil gaan slapen en steeds opnieuw voorgelezen wil worden. De moederdraak zit hier niet op te wachten en valt zelf steeds meer in slaap tijdens het voorlezen. Het draakje wordt uiteindelijk zo boos dat hij vuurspuwt en een gat in het boek brandt. Er zit dus ook echt een gat in de achterkaft en de laatste bladzijdes.

Floddertje

Annie M. G.
Schmidt

Wat ik zo mooi
vind aan het boek

'Floddertje' van Annie M. G. Schmidt is dat het al zoveel jaren bestaat maar de kinderen van tegenwoordig zich er nog steeds helemaal in kunnen vinden. Ik heb dit boek eindeloos aan mijn eigen kinderen en de kleuters die ik heb lesgegeven voorgelezen. Tijdloos!

Het Sleutelkruid

Paul Biegel

Ik was laatst op
zoek naar een
nieuw
voorleesboek voor
mijn dochter. Ze
wilde een boek dat

ze nog niet kende en dat vlak voor het slapen gaan. Dus ik moest even zoeken in de voorraad kinderboeken die we hebben. We kwamen erachter dat ik 'Het Sleutelkruid' van Paul Biegel nog nooit aan haar had voorgelezen. Die wilde ze wel proberen. Ik vind het een heerlijk boek om voor te lezen en weet dat mijn klas er vorig jaar ook van gesmuld heeft. Het boek gaat

over koning Mansolein die al duizend jaar oud is. Het gaat niet goed met zijn hart en de wonderdokter moet ver reizen om als medicijn het sleutelkruid te vinden. In de tussentijd stuurt hij allerlei dieren naar de koning toe om verhalen te vertellen zodat het hart van de koning blijft tikken. Dit zijn vrolijke, grappige, spannende en verdrietige verhalen. Hierdoor zit er veel afwisseling in het boek en leest het als een trein.

Het meisje dat de maan dronk

Kelly Barnhill

Een boek dat ik
pas zelf heb
gelezen en nog
niet zolang
geleden is

uitgekomen is 'Het meisje dat de maan dronk' van Kelly Barnhill. Dit boek gaat over een meisje dat door haar dorp geofferd wordt aan de heks zodat deze het dorpje met rust laat. Er wordt ieder jaar een baby achtergelaten in het bos. De heks haalt deze baby's inderdaad op maar om ze te redden, zodat ze niet door de wilde dieren opgegeten worden. Ze zoekt in andere steden een nieuw huis en nieuwe familie voor hen. Maar als het meisje vanuit het boek opgehaald wordt door de heks wil de heks dit meisje niet afstaan en voedt ze het zelf op. Luna, zoals ze genoemd wordt, heeft alleen als baby van het maanlicht gedronken en hierdoor is ze gevuld met magie en dat levert nogal wat problemen op. Het is een magisch boek vol spanning en avontuur.

'De eerste indruk was geweldig, het voelde gewoon goed'

Waarom kiezen ouders voor een vrijeschool? Iedere maand laten we een ouder aan het woord in deze blogestafette. Annet van Os heeft het stokje doorgegeven aan Igor, vader van Yara (6) en Sophia (bijna 3).

Hi, Ik ben Igor! 31 jaar oud en geboren in St. Petersburg, Rusland. In 1997 kwam ik met mijn ouders in Nederland wonen. Wij verhuisden destijds naar de Muziekwijk in Almere. De schoolkeuze die mijn ouders maakten was vooral gebaseerd op de locatie; lekker dichtbij. Als je de taal niet spreekt en niemand kent is het lastig om je als ouder te verdiepen in het lokale onderwijs, zeker toen.

De wereld zag er 26 jaar geleden anders uit dan vandaag. De school die het dichtst bij ons huis op de Allegrostraat lag, was de Syncope. En zo begon mijn schoolloopbaan bij deze openbare basisschool. Vanaf groep 5 verhuisden wij naar een dependance, deze was iets verder van ons huis waardoor ik voortaan naar school fietste. De dependance Syncope was namelijk op de Lierstraat.

Nietsvermoedend fietste ik dagelijks langs de Vrijeschool Almere, het was in mijn beleving destijds natuurlijk 'gewoon nog een school'. Toch kan mij herinneren dat het gebouw wel eens mijn blik ving toen wij met vriendjes naar de snoepjeswinkel achter bij de moskee gingen.

Fast-forward 23 jaar, liep ik samen met mijn vrouw Kimberley en dochter Yara dit exacte gebouw binnen waar ik vroeger nog zo vaak tegenaan had gekeken. Het was tijdens de herfstmarkt en ik was gecharmeerd van de gezellige warme sfeer die er heerste. Dwalend langs alle kraampjes en lokalen met prachtige creaties van de kinderen maakte ik voor het eerst van dichtbij kennis met de vrijeschool.

Wij hadden ons al het een en ander laten vertellen over de antroposofie door een vriendin wiens 5 kinderen allemaal naar de vrijeschool in Bussum waren geweest. De eerste indruk was geweldig, het voelde gewoon goed. Toen wij het gebouw uitliepen wierp ik een blik richting mijn oude school waar ik 4 jaar van mijn leven heb doorgebracht. De gedachte die er bij mij heerste, ik heb mijn schooltijd helaas niet als heel prettig ervaren, was: Goh, zo kan het dus ook. Het voelde gek dat er zo dichtbij, toch zo anders werd gekeken naar de ontwikkeling van een kind en het onderwijs in algemeen.

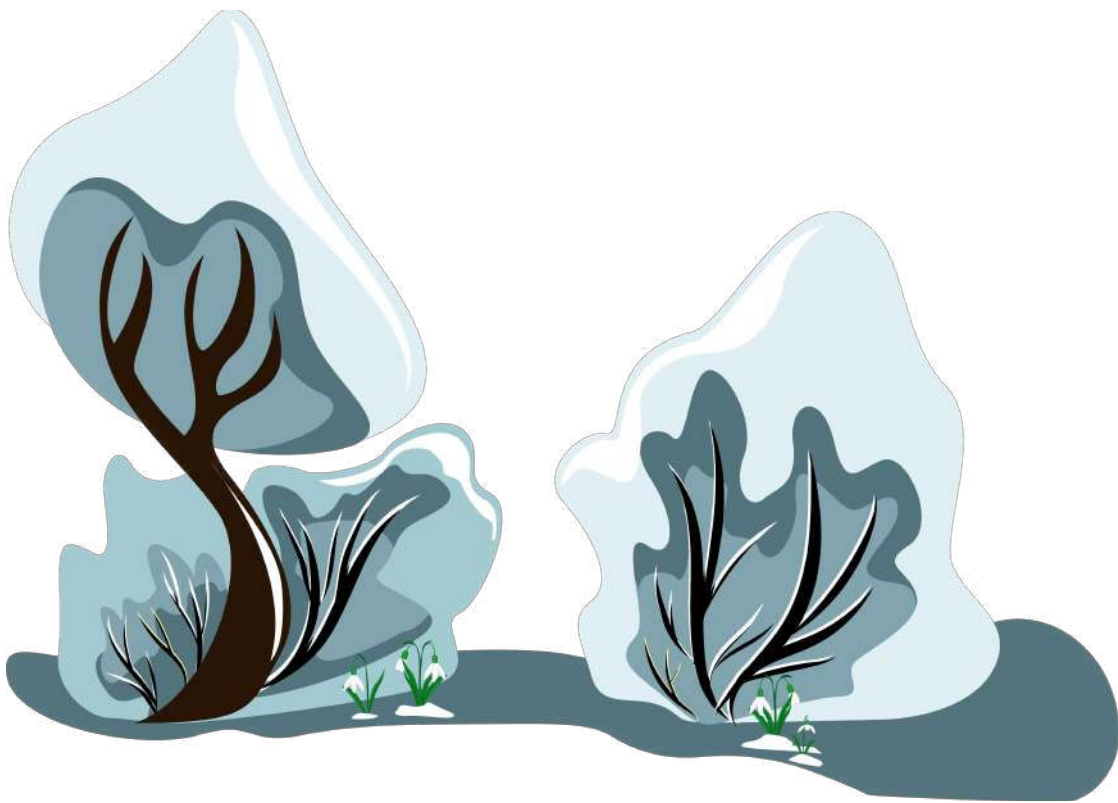
Weer een paar jaar verder zit onze Yara, nu 6 jaar oud, in de eerste klas op de Monteverdistaat. Aan de kleuterklas heeft Yara, ondanks alle coronataferelen, prachtige herinneringen. Juf Esther heeft een plekje in haar hart veroverd en wanneer ze terugdenkt aan deze tijd noemt ze haar nog steeds liefvallig: 'Juf Estie'. Yara heeft er ondertussen ook een zusje bij, Sophia van bijna 3 jaar oud. Nog een klein broertje of zusje is onderweg.

Kimberley en ik zien onze kinderen eigenlijk alleen nog op een vrijeschool. Zoals de wereld er volledig anders uitzag toen ik als kleine jongen naar Nederland kwam, zo verandert de wereld nu ook in een rap tempo; en zal de wereld ongetwijfeld onherkenbaar zijn wanneer onze kinderen groot zijn. In een turbulente tijd zie ik in de tradities van de vrijeschool en het gedachtegoed van de antroposofie als een stabiele factor. Voor mij persoonlijk voelt dit als een stukje wijsheid in een wereld vol waanzin. En daar ben ik als ouder dankbaar voor.

Het lentefeest komt eraan!

Onder de wortels van de bomen,
liggen kinderen stil te dromen.
Moeder aarde houdt de wacht,
in de donkere stille nacht.
Ontwaakt! Ontwaakt!
Ontwaak nu lieve kinderen klein,
Want spoedig zal het lente zijn!

**Dinsdag 21 maart vieren we
met de kleuters het Lentefeest.**

Redactie:

Michiel de Vries

Vormgeving:

Mariia Vinogradova

m.devries@vrijeschool-almere.nl

**Vrijeschool Almere nu ook op
Instagram & Facebook**

Instagram: [vrijeschoolalmere](#)

Facebook: [Vrijeschool Almere](#)
[Vrijeschool Oosterwold](#)

